

Paniek!

Er valt mij de laatste tijd steeds meer iets op in “hondenland”. En dat is een soort aan paniek grenzende toestand onder de eigenaren van pups, maar vooral ook van zogenaamde puberende honden. En waar komt die paniek vandaan? Ik vrees dat het te maken heeft met de tendens van tegenwoordig dat alles snel snel snel moet. In elke (puppy) groep zit altijd wel een pup die net iets vlotter dingen oppikt dan de anderen, het “beste jongetje van de klas”, zeg maar. Het hondje heeft al één en al aandacht voor de baas, leert alle nieuwe trukjes als een tierelier aan en het lijkt wel of alles bij deze pup en eigenaar gewoon vanzelf gaat. En dan kijkt de andere eigenaar naar zijn eigen hondje en slaat letterlijk de paniek toe. “Wat als het ons nooit lukt?!” , “ben ik nou zo onhandig, dat het bij mij allemaal zo lang duurt?” , “is er soms iets mis met mijn pup?” , “wat doe ik toch verkeerd?” .

Maar wat is er nou mooier dan samen met je pup gewoon de tijd te nemen die jullie saampjes nodig hebben?! Waarom zou alles zo snel snel snel moeten gaan? Er is toch nergens een wedstrijd gaande, waar ik als instructeur geen weet van heb? Of mis ik iets? Als het goed is hebben jij en je hond een heleboel mooie, prachtige jaren samen voor de boeg. Veel belangrijker dan snel iets te bereiken is de weg ernaar toe, die jullie samen afleggen. Een mooie vertrouwensrelatie opbouwen, leren van elkaar en door vallen en opstaan steeds een stapje verder komen. Dat is toch veel mooier dan wanneer alles maar vanzelf gaat? En helaas komt het echt regelmatig voor dat de zo snel lerende pup waar we misschien stiekem een beetje jaloers op zijn, juist door zijn snelle leren plots helemaal opgebrand raakt omdat hij mogelijk veel te weinig de kans krijgt om ook gewoon lekker pup te zijn en zich in zijn eigen tempo te kunnen ontwikkelen. Kortom, kijk naar je pup, ontdek wat hij nodig heeft, hoe jij hem kunt helpen en stimuleren en laat je niet van de wijs brengen door te vergelijken met anderen. Wees gewoon de altijd betrouwbare en geduldige steun en toeverlaat die je pup nodig heeft, en er ligt een hele mooie weg voor jullie open!

De volgende paniekfase van veel eigenaren betreft de puberteit van de hond. Boven de fase van de hondenpuberteit hangt op de één of andere manier een hele donkere dreigende wolk. Kersverse puppy eigenaren worden er regelmatig op “voorbereid”, met mogelijk goedbedoelde opmerkingen als “Ha, wacht maar tot ‘ie straks in de puberteit komt! Dan is er geen land meer mee te bezeilen!” en andere kant nog wal rakende opmerkingen. Want wat gebeurt er nou helemaal wanneer de hond in de puberteit raakt?

Wat er gebeurt is dat de hond gaat ontdekken dat er meer in het leven is dan zijn geliefde eigenaar en diens eventuele gezin. Onder invloed van hormonen worden andere, gewoon bij het leven behorende zaken, ineens ook heel interessant maar tegelijkertijd ook heel verwarrend. Zijn wereldje wordt wat groter, maar juist daardoor heeft hij uw steun en begeleiding nu zo hard nodig. Geen reden om als eigenaar in paniek te raken. Het is gewoon een gezonde, natuurlijke ontwikkeling van de hond. De hond is nu in een volgende levensfase belandt en dat is uiteindelijk natuurlijk ook de bedoeling. Hij kan tenslotte niet eeuwig een pup blijven en het uiteindelijke doel is toch om een hond aan onze zijde te hebben en dus geen eeuwige pup.

Wat is nou het allerbelangrijkste voor de “puberende” hond? Dat in zijn hevig veranderende wereldje zijn eigenaar de stabiele factor blijft. Zoals al eerder genoemd, zijn steun en toeverlaat, zijn rots in de branding, dus. En daar gaat het nou vaak toch mis. De hond begint zich onafhankelijker te gedragen, is vaker met andere dingen dan met zijn eigenaar in de weer en in onze paniek gaan wij ineens heel anders reageren dan wij altijd gedaan hebben. Zouden wij de pup die een commando niet opvolgt weer even geholpen hebben met een snoepje, bij de puber gaan we er klakkeloos vanuit dat hij niet gehoorzaamt omdat hij dwars wil liggen, wil testen wie de baas is, bananen in de oren heeft en andere vooroordelen die wij ten opzichte van puberhonden hebben. Dus wat doen we? We worden boos. Of we herhalen het commando nog eens, maar dan op een zeer strenge toon. Of geven toch weer die ruk aan de lijn.

Maar waarom zou een hond expres niet luisteren, wanneer wij hem zo getraind hebben dat luisteren hem nu juist iets positiefs, iets fijns oplevert? Dat klopt toch helemaal niet? Een op een positieve, beloningsgerichte manier getrainde hond gaat niet zijn eigen beloning laten schieten omdat hij het nodig vindt zijn eigenaar uit te dagen of te “kijken wie de baas is”. Ga er maar gewoon vanuit dat deze hond het gewoon echt even niet meer weet. Misschien is hij inderdaad in zijn koppie met heel andere dingen bezig. Wat de reden van het niet luisteren echter ook is, boos worden, streng aanpakken, corrigeren en dergelijke maatregelen zijn nooit de oplossing. Daar bouw je geen goede relatie mee op, maar breek je alles wat je tijdens de puppyfase hebt opgebouwd helemaal mee af.

In plaats daarvan help je je hond gewoon. Lijkt hij het commando even helemaal niet meer te weten, stap even terug in de puppyfase, houd een brok voor zijn neus en help hem gewoon weer zoals voorheen door de oefening heen. En blijf dit gewoon doen zolang als het nodig is. Daarmee leg je meteen een goede basis voor de toekomst. Wat je ook voor plannen hebt met je hond, wanneer je hond in deze periode leert dat wat er ook gebeurt, hoe hij er ook misschien af en toe een knoeiboel van maakt, jij er altijd bent om hem uit de brand te helpen, dat jij hem altijd weer even op weg zult helpen als hij het even niet meer weet. Zo leg je een prachtige basis voor welke hondensport je in de toekomst ook met hem wilt gaan doen. Een mooie basis van vertrouwen.

Geen paniek!